

Absorbera

Del 3

av

Sandra Gustafsson

”Sara, hörde du vad jag sa?”

”Ja. Men det är inte sant, jag har inte dödat honom, jag förstår inte varför han säger så. Han måste vara förvirrad, han måste blanda ihop saker, han...”

Hon flackade med blicken. Över Johans ansikte, över bordet och ner på sina händer. De var fortfarande smutsiga. Fläckiga. Kräket i näsan satt kvar efter duschen. Hur hon än försökte fick hon inte bort smutsen. Hon svalde hårt för att tvinga bort illamåendet som bosatt sig i hennes strupe.

”Han kanske inte vet vad han säger.”

”Han verkade helt säker.”

”Men det är inte sant! Jag har inte dödat Joakim!”

”Varför skulle Tobias säga en sådan sak om det inte var sant tänker jag då?”

Hon knöt sina händer, körde in naglarna i handflatorna, bet ihop käkarna och försökte samla sig, hålla ihop, inte skrika rakt ut. Hon såg upp i taket, kände gråten komma igen, alltid igen, och för att undvika mannen framför sig såg hon på väggarna, räknade dem, en, två, tre, fyra, en, två, tre, fyra och när hon var klar satt han kvar och tvingade henne att se.

”Jag vet inte” viskade hon och började gråta. ”Jag vet inte.”

Tröttheten som släpat Sara genom dagar och nätter fick henne att lägga ner huvudet mot bordet. ”Jag vet inte”, viskade hon igen.

Joakim satt i morgonrock vid köksbordet med händerna runt kaffekoppen när Sara kom upp. Han var rödgråten. Öppnade munnen för att säga något men ställde ifrån sig koppen och gömde ansiktet i händerna. Hon gick fram, ställde sig vid sidan av honom, lät honom hålla om hennes midja, gråta in i henne. Hon var lugn. Strök honom över håret och hyssjade. Han hängde runt henne, som om hon var hans livboj. Hon kände sig stark.

”Joakim, vi glömmer det.”

”Va? Nej, jag var hemsk!”

Han såg upp på henne med förskräckt min. Sara skakade på huvudet och torkade hans tårar med sina tummar.

”Nej Joakim, du är aldrig hemsk.”

”Att du inte bara lämnar mig Sara, jag gjorde illa dig och...”

Hon lade två fingrar över hans mun och skakade på huvudet igen.

”Sluta, det hände bara. Du måste inte bra och jag fanns där. Jag förlåter dig.”

”Jag vet inte vad jag... Sara, du vet att jag aldrig skulle göra illa dig medvetet, du vet det va?”

”Jag vet.”

”Men jag var... jag blev så jävla svartsjuk igår. ”

Han släppte taget om henne. Drog in snoret i bihålorna, torkade sig under näsan med morgonrocken och drack kaffe med darrande hand. Han var bakfull. Sara hade aldrig sett honom så här. Hon lyssnade på hans ord, på det han försökte förmedla men allt det gav var bara tändvätska. Hon stod stilla med hjärtat utanpå huden.

omtänksam

Hon måste bort härifrån, måste få... andas. Hon hade tyngden på ena foten och tårna värkte nu, hon behövde svälja, satte saliven i halsen och stämningen var bruten. Han såg upp mot henne igen. Ögon som bad för dem, för honom. Hon hostade med handen för munnen och vände, äntligen, och gick fortare än någonsin men ändå så sakta att hon kände hans arm bakom sig.

Sara låste toalettdörren efter sig. Gick in bakom duschdraperiet och vred på kranen. Stod där i linnet som klibbades mot kroppen. Darrade, höll händerna framför sig och såg på sina skakande händer. Häpen över att en man som inte ens befann sig i närheten fick henne att känna så här.

”Jag vill höra mer om Sara, hur du ser på er relation.”

”Men vi hade ju ingen relation, vad fan är det du inte fattar?”

Tobias slog med händerna i bordsskivan och reste sig upp. Polisen vid dörren var framme på en sekund och höll Tobias undan från bordet och Johan Eriksson.

”Men *släpp* mig för fan! Kan vi ta en paus? Jag vill röka.”

”Om en stund. Om en kvart.”

”Har du cigg?”

”Jag röker inte och du kan ändå inte röka här inne.”

”Fan!”

En näve i väggen. En arm om en annan och en käke in i väggen. En arm på ryggen.

”Du kanske bara ska sätta dig ner och svara på mina frågor istället?”

”Släpp! Släpp mig så sätter jag mig, släpp!”

Polisen fick en godkännande blick av Johan och släppte sakta greppet om Tobias arm.

”Ni är ju för fan inte kloka! Jag ska anmäla det där, det fattar ni va?!”

Johan lät honom gorma, sätta sig ner och stryka svetten ur ansiktet innan han fortsatte.

”Färdig?”

”Ja. Men jag vill fortfarande röka.”

”Jag undrade över Sara. Du säger att hon dödade Joakim och hade en osund relation, förlåt... att hon var besatt av dig. Kan du berätta vad som hände efter mötet i trappen?”

”Ingenting har jag ju sagt!”

”Hon hörde inte av sig på något sätt?”

Tobias stirrade på honom.

”Jo, det gjorde hon. Hon sms:ade mig samma natt. Frågade om jag ville träffa henne igen typ.”

”Vad svarade du?”

”Vad fan tror du?”

”Nej, jag tror inte någonting, jag frågar dig vad du svarade på hennes sms.”

”Jag sa att hon visste vad jag ville, och att hon skulle hålla käften om det hela till Jocke.”

”Att hon visste vad du ville? Vad ville du då?”

”Ingenting! Fan har du inte lyssnat eller? Hon var en hora, jag ville inte ha med henne att göra!”

”Var det vad du svarade i sms:et?”

”Typ.”

”Inte typ, berätta vad du skrev.”

Tobias ville slå in pannbenet på glappkäften framför honom. Han kände krypningarna i händerna, fötterna och knaket i käkarna, han måste fan få tyst på dåren.

”Jag skrev något i stil med att du vet vad jag vill och säg inget till brorsan.”

”Något i stil med det?”

”Ja.”

”Kan hon ha misstolkat det?”

”Misstolkat? Hur då?”

”Ja, hon kanske trodde att du ville samma sak som hon.”

”Nej fan! Jag sa ju till henne i trappen, en gång och aldrig mer. Klart och tydligt.”

”Vad gjorde du dagen efter det sms:et?”

”Hur *fan* ska jag komma ihåg det?”

Han himlade med ögonen.

Kände svetten krypa ur honom, fick det att klia på överläppen, i pannan och på halsen. Han drog högra handen över ansiktet och vidare ner på sina jeans. Han fastnade med pekfingret i en reva i jeansen. Flashar av ljud och dofter svepte över honom. Sött. Någonting luktade sött.

Johan lutade sig fram över bordet med händerna knäppta framför sig.

”Jag tror att du kommer ihåg det, om du bara tänker efter lite. Sedan tar vi paus.”

Tobias vaknade av att mobilen surrade. Han öppnade ett öga och kikade ner från sin bäddmadrass på golvet. Mobilen snurrade runt av vibrationen. Han slängde ut en arm och plockade upp den. Han såg fan inte vad det stod. Lutade sig på en armbåge, gnuggade sig i ögonen och läste igen.

Jag vill mer, vill du? /Sara

Han log. Se där, hon var på. Han lade sig på rygg med mobilen framför ansiktet, läste meningen igen.

Jag vill mer

Han svarade henne, stängde av mobilen och lade sig ner igen. Han skulle ta tag i det här i morgon. Måste få henne på rätt sida utan att hon fattade det. Han måste bara få det att verka som om det var slumpen. Ödet. Att en del saker bara händer. Brudarna gillade den skiten. You and me forever.

Han vaknade av solen, värmen och svetten i halsgropen. Efter en snabb dusch tog han frukost och kaffe på ett fik i city. Han var inne på tre olika mobilbutiker och köpte två

SonyEricson i den ena butiken, två Samsung i den andra och två Nokia i den sista. Alla med kontantkort. Han märkte telefonerna med olika nummer från ett till tre, de var till Sara. Han tog en Samsung och sms:ade henne samma eftermiddag.

Kan vi ses idag? Tobias

Svaret var väntat och kom efter tio sekunder.

JAI!

Han övervägde mötesplatsen. Att ta hem henne kanske var lite för direkt på. Han borde nog ta det lugnare, försöka få henne nyfiken, få henne att vilja veta mer, vara den som tog det största steget.

Baren Hörnet på söder kl 19.

Han satt på puben mittemot och såg henne komma gående från tunnelbanan, stanna vid ett skyltfönster och kolla håret, kläderna och sedan fortsätta in på Hörnet. Han beställde in en öl och drack den sakta under tiden som han såg henne först leta igenom hela stället, kolla sin klocka tre gånger och till slut beställa in ett glas vitt vin. Innan det var slut beställde hon in ett till. Tobias tömde sin öl och gick ut på gatan, tände en cigarett och gick långsamt mot Hörnet. Han såg hur hon kollade sin mobil flera gånger, förstod att hon överlade med sig själv ifall hon skulle sms:a eller till och med kanske ringa upp honom. Hon drack vin instället.

Han sprätte iväg fimpen mot en markbrunn, morsade på vakten i dörren och gick bort till Sara.

”Hej snygging!”

Han pussade henne på kinden och strök henne över ryggen. Hennes min var tydlig, hon hade nästan gett upp. Han sneglade på klockan bakom bardisken. Den visade 19.26.

”Hej!”

Hon rodnade. Drack mera vin med skakig hand.

”Förlåt att jag är sen, det... körde ihop sig.”

Han höll upp ett finger i luften och pekade på ölkranen och servitrisen nickade till svar.

”Nämen det är lugnt, du kom ju hit i alla fall.”

Hon log, såg på honom. Och han sa det hon ville höra.

”Jag var tvungen att få träffa dig.”

Han pratade lågt nu. Nära henne. Snuddade vid hennes hand, ben, hår.

Hon sa ingenting. Bara andades. Han greppade hennes hand och tryckte den mot sin bröstorg.

”Du är... helt fantastisk.”

”Du med”, sa hon lågt och drack ur sitt glas.

”Men jag vet inte hur vi ska göra Sara...”

Han lade upp en hundralapp på bardisken och betalade för ölen som ställdes framför honom.

”Med vad?”

Hon vinkade till sig mera vin.

”Oss. Det är lite komplicerat.”

”Jag vet.”

”Så... egentligen ville jag bara träffa dig och be om ursäkt för det här. Att det blev så här.”

”Vad menar du?”

Sara såg chockad ut och han lät henne göra det. Klunkade på sin öl och undvek hennes blick några sekunder. Bet sig i kinden så hårt att han fick tårar i ögonen. Han vände sig mot henne.

”Sara, förlåt för att jag klev in i ditt liv så här.”

Hon strök honom över kinden, lade sina armar om hans hals och sökte hans mun. Han svarade. Höll henne nära och viskade in i hennes hår.

”Förlåt Sara, det var inte meningen.”

”Jag ville själv, jag vill ju hela tiden, känner du inte det?”

Han nickade och svalde blodet som pulserade ur hans bitsår i kinden.

”Kommer du fram till något?”

Johan gjorde cirklar på sitt block med en blyertspenna och såg på Tobias med höjda ögonbryn.

”Ja. Det gör jag.”

”Berätta!”

”Jag bad om att få träffa henne för att på allvar få henne att fatta att det inte var läge att träffas eftersom hon hade Jocke. Vi sågs på... ja. En pub på söder någonstans.”

”Så ni träffades igen i alla fall!”

”Jag sa bara samma sak till henne igen, att vi inte skulle träffas mer. Tänkte att det kanske skulle ta lite mer än bara svara på ett sms. ”

”Intressant att du tog dig tiden att gå ut en kväll för att berätta att du inte ville träffa henne, men vad vet jag. Vi är alla olika.”

”I alla fall, hon sa att hon fattade. Hon sa också att Jocke hade blivit svartsjuk kvällen då jag träffade henne.”

”Visste han om er så snart?”

”Nej, jag tror att han mest anade något. De hade tydligen bråkat på natten när hon kom hem.”

”Och det här berättade hon för dig på den här puben?”

”Ja. Sen gick jag.”

”Ensam?”

”Ja.”

”Pratade du med Joakim om det, om att han var svartsjuk?”

”Nej. Som jag sa, vi hängde inte direkt.”

Han skrev saker i sina papper. Kollade klockan och konstaterade att en kvart hade gått.

”Kvarten har gått och du ska få din paus. Det är inget annat du behöver också? Du verkar tända av på något. Vill du berätta vad det är?”

”Fan snackar du om?”

”Droger Tobias. Vad går du på?”

”Lägg av nu för fan, du lovade mig en paus. Kom igen nu.”

Johan nickade åt polismannen vid dörren och sedan åt Tobias som tog ett djupt andetag och reste sig. Johan såg att hans tröja var blöt på ryggen.

Tobias satt i trapphuset med juiceflaskan framför sig. Kvällen hade urartat som vanligt med tjafs på ungdomsgården. Några fulla kompisar till Tobias hade försökt ta sig in på discot trots att det var alkoholfritt, och några tjejer hade gjort tafatta försök till att få bort deras händer från dörren. Andra killar hade backat undan, rädda för att få stryk och till slut hade personalen ringt polisen.

Tobias drog när han hörde sirenerna. Upp i skogen bakom centrum, in bland husen och letade efter en öppen port, och där satt han nu. Klockan var halv ett på natten. Han hade slumrat till i omgångar men vaknat till varje gång som när porten gick upp. Han var fortfarande onykter. Ruggig. Frös och försökte krypa längre in i jackan. Han satt med flaskan i handen och funderade på att gå hem. Det, eller att ta en kork och sitta kvar här. Ensam. Han ville inte att ruset skulle gå över. Ville inte vara klar och nykter och ansvarsfull.

Orkade inte med det.

Orkade inte vara som alla andra. Han kunde ta en kork bara, *skulle* ta en kork bara. Fundera på nya sätt att snabbare komma in i vuxenvärlden. Andra sätt att överleva det här jävla livet. Fan vad tråkigt allt var. Han skulle aldrig skaffa barn. Aldrig ha något ansvar. Det fick vara nog med att försöka hålla sig själv vid något slags liv.

Han vände flaskan upp och ner. Såg vätskan byta håll och blandas med sig själv. Vände tillbaka flaskan. Satte sig tillrätta i trappen och skruvade av korken, fyllde den med juiceblandningen, förde den till munnen och

kände den beklädda salta smaken virvla runt i munnen, dra i hans tunga och försvinna ner i strupen. Han andades sakta ut. Blundade och grävde i fickorna efter en cigg. En måste det finnas kvar. Han hittade den, tände och hostade slött. Kroppen hade intagit pausläge. Hans reflexer fanns men närmade sig pausläge.

Dovhet. Så lätt var det alltså att försvinna en stund.

Han flyttade sig närmare ett hörn i trappen. Sträckte ut benen, drog ihop jackan om sig. Blundade. Drog några bloss och spottade bredvid sig. Röda Prince var jävligt starka. Han måste byta märke.

Nu kände han drogen vrida sig in i hans kropp. Ta tag och bädda in honom. Det var väl fan att det var det här som krävdes för att han skulle känna sig levande. Han brände sig på ciggen, släppte den på trappsteget nedanför och satte klumpigt en sko över fimpfen. Fan vad jobbigt det var. Det här, allt.

Försökte se ut i mörkret men blundade och såg bakåt. Farmor på landet. Det var längesedan de sågs. Han visste inte vad han skulle säga längre och när inte pappan fanns hemma så sket han i att höra av sig. Som sagt, visst inte vad han skulle säga.

Pappa på någon jävla oljeplattform i Norge. Han ringde ett par gånger i veckan och kom hem var tredje månad.

Fan vad du växer grabben!

Dunk i ryggen.

Tobias nervöst pillande på en tråd i jeansfickan. Skämdes över morsans kläng på pappan. På sin man. Hon saknade honom, det visste Tobias. Han saknade honom också. Vidare stirrade han avundsjukt på den extra klappen som Joakim fick, handen som tryckte ännu en gång över en axel som var starkare och bredare. Glittret i pappans ögon när han synade den äldste sonen uppifrån och ner, klämde åt med bägge händerna runt en biceps och himlade med ögonen åt utvecklingen av hans äldste sons växande fysik.

”Du blir fan större än farsgubben din!”

Tobias leende fastnade när hans såg den uppenbara kärleken och han svalde bort saliven med halvt öppen mun. Skrattade ihåligt och tomt åt pappans skämt, följde Joakims blinkningar i slowmotion. Det gjorde ont.

”Och du då, grabben, hur går det för dig? Lite trassligt hörde jag. Inte lätt att hänga på en sån här brorsa va?”

Han väntade aldrig på svar. En hård hand rufsade runt i Tobias hår och sedan var uppmärksamheten borta. Han kunde höra föräldrarna prata i sitt sovrum på natten och då öppnade Tobias fönstret och rökte där bakom gardinen. Funderade på att sticka men vågade inte nu när pappan var hemma. Han tänkte på det där när han låg i trappen nu. Mamma rörde inte vid honom, drog mest i hans arm. Hon kramade Joakim. Ibland, när hon hade druckit vin fick han en hand över kinden innan han drog undan huvudet. Hon hade mjuka händer men han var rädd. Rädd för att hon skulle göra illa honom.

Det sved till i ögonen och han drog in snoret som ville komma ut. Han sträckte in ena handen innanför jackan och letade efter cigaretter igen. Kom ihåg att han precis rökt den sista och skakade flaskan igen, fick av korken och satte flaskan till munnen. Lät vätskan smyga in i munnen. Ta över honom. Tog två stora klunkar. Och en till. Skruvade på korken och lade sig på sidan i trappen.

Tänkte på den jävla skolan som han gick till varje dag utan att lära sig något. Retorik skulle de ha nästa vecka, stå och prata inför klassen. Stå där som ett jävla pucko med flammande hals och skakande händer. Nej, det tänkte han inte göra. Och spanskan. Alla ord som aldrig ville fastna. Han orkade verkligen inte med att sitta där och anteckna som nördarna. Töntarna. De som tränade och pluggade. Töntar. Han med ryggsäcken som alltid satt längst fram. Tobias kunde inte komma ihåg hans namn.

Det sved till i magen. Han rörde på benen, flyttade armen under huvudet och hittade en skön ställning. Ignorerade magen. Han med ryggsäcken. Han var ganska schysst när man snackade med honom. Cool på något sätt. Han kanske skulle säga det till honom med ryggsäcken, att han var cool.

Tobias såg farmor och pappa dansa runt midsommarstången, hörde ett porlande ljud från bäcken där han envist fiskade utan mask på sitt spö och en bit bort på bordet; jordgubbarnas röda färg i kontrast till prästkragarnas vita.

Han tänkte att han måste smaka innan jordgubbarna tog slut.

”Sara, vad hände sedan?”

”Vi började träffas.”

”Regelbundet?”

”Ja. Eller nej. När han kunde.”

”Så du väntade på honom?”

”Ja.”

”Och du var tillsammans med Joakim?”

”Ja. Han visste inget.”

”Var träffade du Tobias?”

”Överallt.”

”Hos honom?”

”Ibland.”

”Hos dig?”

”Ja.”

”Hos Joakim?”

”Men... vi bodde inte ihop då.”

”Precis. Träffades ni i Joakims lägenhet någon gång?”

”En gång. När Joakim var på flygövning.”

Tobias gick runt i lägenheten som om han letade efter något. Gick snabbt från ett rum till ett annat. Öppnade garderober och drog ut lådor. Sara stod lutad mot dörröppningen in till köket. Hon såg några torkade blad på blomman vid fönstret och gick dit och plockade bort det, mosade allt i handen. Öppnade köksskåpet under diskbänken för att slänga smulorna och möttes av en svärm av små flugor. Hon backade snabbt undan och stängde skåpsdörren. Sköljde av händerna och rös när det flög upp flugor ur diskhon.

Tobias kom in i köket, hans ögon lyste.

”Fan vad snyggt det är! Är det här ni brukar knulla?”

Han tog tag om hennes höfter och tryckte henne mot köksbordet. Kysste henne. Hon skrattade åt honom.

”Hur kan du inte bry dig?”

”Vad menar du?”

”Om jag knullar med Joakim.”

Han blev allvarlig. Knäppte upp Saras jeans och körde ner en hand innanför trosorna på henne.

”För att vi gör det så mycket bättre. Jag kan inte bry mig om skitsaker. Dig bryr jag mig om. Inte Joakim. Han har nog med sitt. Du är inte en del av hans tankeverksamhet. Du är en vacker kuliss som han lutar sig mot. Men jag bygger den.”

Hon flämtade in i hans hår, hans hud och mun. Hon ville stanna så här för alltid.

De låg på vardagsrumsmattan, han på rygg, hon på sidan. Hon tryckte näsan mot hans axel. Han var varm. En svag doft av svett.

”Du är så jävla skön Sara. Vet du det?”

Han vände sig mot henne. Strök undan hår ur hennes ansikte. Hon blundade. Kröp närmare honom för att känna mer hud, mer närhet, mer av det hon inte visste att hon saknat.

”Sara, jag skulle aldrig lämna dig flera veckor i sträck som han gör. Han fattar inte vad han förstör.”

”Det är hans jobb.”

”Det finns bra ursäkter och så finns det jävligt dåliga ursäkter. Han knullar väl någon annan på sina resor. Det fattar du väl?”

Han lade sig på rygg igen. Sträckte ut en arm och letade efter sina jeans som låg i en hög bredvid honom. Fiskade fram ciggpaketet och tändaren. Erbjud henne men hon skakade på huvudet. Han tog en själv. När han tände cigaretten lossnade en glödande tobaksbit som virvlade ner på hans bröstorg och slocknade.

Hon rörde sig inte.

Höll bara i sig i mattan och lyssnade på hans ord. Försökte förstå honom.

”Men jag knullar ju dig” sa hon.

”Vad sa du?”

Han vände sig mot henne och hans blick var svart. ”Vad sa du?”

Hon blev förvånad över hans reaktion och lyfte huvudet. Då grep han tag om hennes haka med ena handen. Hon fick rök i ögonen, försökte vrida undan huvudet men han var för stark.

”Det vi har Sara är mer än så! Eller hur?”

Han satte näsan mot hennes och körde in fingrarna runt hennes haka.

”Ja!” väste hon fram.

”Jag hör fan inte vad du säger!”

Hon fick hans saliv i ansiktet och ögonen rann av både rök och skräck. Hon vågade inte röra sig. Försökte bara andas för att lugna paniken.

”Ja! Det är mer än så!”

Han släppte henne med en knuff och reste sig. Gick runt på golvet, rökte och stirrade på henne. Fimpade i en blomkruka och gick fram till henne och ställde sig med fötterna vid hennes huvud. Sara låg stilla. Vågade inte se på honom. Vågade knappt andas nu, trots att det var allt hennes kropp ville. Andas Sara. Andas.

”Jag tror att vi behöver reda ut var vi står du och jag.”

Han böjde sig ner, rörde vid hennes axel, strök henne över kinden. Torkade bort tårarna. Hon rörde sig inte.

Såg inte.

Väntade på något hon inte hade namn på.

”Eller vad tycker du Sara? Så här kan vi inte ha det. Så här kan inte *jag* ha det. Jag måste veta var du står i det här. Jag klarar inte av när du skickar dubbla signaler, fattar du?”

Han satte sig på huk, på knä och kröp ner till henne. Lade sig nära igen.

Näsa mot näsa.

”Förstår du vad jag menar?”

Hon darrade nu. Kunde inte låta bli hur mycket hon är ansträngde sig. Hon knöt nävarna för att inte fingrarna skulle flyga iväg och lämna henne. Hon svalde, samlade sig och svarade honom.

”Jag förstår. Förlåt. Det var inte meningen. Jag älskar dig.”

Han slappnade av, hon kände det, att han var tillbaka.

”Inte igen Sara, jag fixar inte det.”

”Förlåt.”

Hon såg på honom, rakt in i ögonen som tände henne överallt. Han såg det, log och strök med tungan över hennes läppar.

Johan hade ordnat två muggar och en termos med kaffe. Han satte sig ner och hällde upp kaffe till sig själv. Krånglade av sig kavajen och lossade på slipsen. Han hörde Tobias komma gående i korridoren. Han undvek Johans blick när han klev in i rummet. Satte sig ner med benen brett isär. Röklukten nådde Johan som rynkade på näsan.

”Då fortsätter vi väl antar jag...”

Johan bläddrade i sina papper och noterade en otålig Tobias på andra sidan bordet.

”Vill du ha kaffe förresten?”

Han lyfte termosen och sina ögonbryn i en inbjudande gest.

”Ja tack.”

”Då ska vi fixa det.”

Han skruvade långsamt av locket och hällde försiktigt upp kaffe i en den tomma muggen, och höll fram den till Tobias.

”Jag undrade om droger innan vi tog paus. Ska du ta och berätta vad det är du tänder av på?”

Han såg ner i sina papper, lät Tobias stirra på honom en stund utan ögonkontakt. När han inte fick något svar såg han upp på honom.

”Jag ser ju att du tänder av.”

”Amfetamin.”

”Okej. Bra. Då vet jag det. När började du med det?”

”Va fan är det här, ett jävla Narcononmöte eller?”

Han flinade, vände sig om mot polismannen vid dörren och sedan tillbaka till Johan. Ingen rörde en min. Johan drack sitt kaffe.

”När började du sade du?”

Tobias knäckte sin nacke med hjälp av en hand. Först till höger, sedan till vänster. Det lät som när man kastade sten i ett trapphus.

Tobias satt bakom stenmuren och lyssnade till avlägsna rop, avlägsna försök till att få honom att visa sig, att komma fram och bli ett med den där jävla helvetesskolan igen. Han torkade näsan med jackärmen, drog sedan en hand över pannan. Han var svettig.

De hade jagat honom, men den här gången var han snabbare.

Den här gången hade han mer att springa ifrån. Han hade gått för långt. Han visste det men sket i det. Just nu gjorde han det. Han lutade huvudet mot muren. Saktade ner sin andning. Sträckte ut benen framför sig och lade ner pinnen på marken. Han skulle inte behöva den. Pinnen hade han tänkt använda för att försvara sig.

För att få fri lejd.

För att kunna bli fri. Tobias hade tänt eld på en buske. Bara så. Bara det. Han älskade elden, älskade flammornas rörelser och värmen. Älskade att det inte gick att tämja elden. Att elden var fri.

Personalen fick veta vad han hade gjort för att en annan kille i klassen skvallrade, fan vad trött han var alla som snackade hela tiden, och två lärare kom trippande i träskor och nycklarna slängande runt halsen i svarta band med skolans namn tryckt på.

Skrammel skrammel.

Tobias hade hört dem långt innan de kom runt husknuten. Han greppade sin pinne och sprang. Ivrig. Pirrig. Glad. De kunde gott springa. Jävla kärringar.

Han stack upp huvudet över muren och kollade. Lyssnade. Det var ingen där. Han hörde dem inte längre.

”Jävla kärringar!” skrek han och satte sig ner med en duns. Skrattet kluckade i hans mage och han kände sig gladare än på mycket länge.

Han kom till den här skolan eftersom han inte fick gå i den vanliga. Så var det, men mamma sa till alla att den andra skolan var så dålig att hon hade letat upp den här och flyttat honom. Hon var gärna snabb med att påpeka alla fel på sin son, men att han var så jäkla bäng att han måste gå på en skola som hade låsta dörrar, det skulle hon aldrig berätta för någon. Det här var en terapiskola. Tobias skulle gå här och lära sig hur man ska uppföra sig ute i stora världen.

Tänka först, handla sen.

Andas djupt och andas till tre och vill du fortfarande slåss efter tre andetag ska du gå till en fröken och berätta det.

Ibland hade skolans psykolog, mamma och Tobias möten. Då skulle problem lösas och planer läggas upp. Tobias sa oftast ingenting. Det framstod som väldigt ouppfostrat eftersom alla var där för hans skull. Tobias sa i alla fall oftast ingenting. Han svarade på frågor som ställdes direkt till honom, och för det mesta ljög han. Det spelade ingen roll vad som sades där inne mellan de fyra väggarna.

Ingenting förändrades. Allt var som vanligt. Han var som vanligt.

Han kände inte att han hörde dit.

Han hörde väl inte till någonting egentligen. Det här var bara ännu ett stadie som skulle passeras innan han blev vuxen. Han längtade efter att bli vuxen. Han visste precis hur han skulle leva sitt liv då, långt bort från alla som sa åt honom vad han måste göra och inte fick göra och vad som förväntades av honom.

Tobias undrade varför ingen frågat vad han hade för förväntningar på det, på livet och på framtiden.

Nu kom de ut igen, träskorna. Nycklarna. Skrammel skrammel. Han reste sig upp och vinkade med pinnen och kunde inte hålla sig för skratt när de kom springande mot honom med slängande nycklar mellan slängande bröst.

Det var de jävla kärringarna, mamma och psykologen som pratade. Tobias satt bara och längtade bort. Kommande helg kunde man längta till, även om det inte hände så mycket roligt på helgerna. Tobias hängde med vem som nu var hemma, det åktes ju bort till landställen hela tiden, och då var det bara att hålla sig till den som var hemma.

På skolan fanns det bara idiotungar, Tobias egna ord. Han fick inte säga så för fröknarna, men vad ska man kalla ungar som bits och river sönder sina böcker istället för att bara vara tysta. Idiotungar.

Själv var han ingen idiotunge. Själv var han bara en jävla unge.

Bla bla bla.

Ja, jag lovar att aldrig mer elda upp en buske.

vid skolan

Ja, jag lovar att inte springa bort igen.

vid skolan

Ja, jag ska be fröknarna om ursäkt för att jag sprang ifrån dem.

kan du bara hålla käften jag hatar dig psykologiävel jag hatar dig – också.

Hemma igen kunde inte mamma hålla igen. Hon drog in storebrorsan i det, för att få lite stöd och medhåll.

”Vet du vad ditt pucko till lillebror har gjort i dag, vet du det?”

Slammer i diskhon, slammer i kylskåpet, slammer på bordet. Och duns och djup suck när hon satte sig vid matbordet.

”Vad har du gjort?” frågade Joakim. Såg på honom under lugg och stoppade in gaffeln med fyra spetsade ärtor in i munnen.

”Inget.”

”Pff! Inget! Hör på den va!”

Mamman sköt bort sin tallrik med en sönderstekt köttbit och smuliga potatisar.

”Han satte eld på en buske vid skolan, det gjorde han! Och där fick jag sitta som en jävla idiot och lyssna på hur han missköter dig hela tiden! Vad är det för fel på dig?!”

Tobias såg ner i bordet. Vilde hålla Joakim i handen med vågade inte. Vilde resa sig upp och gå fram till mamma och säga förlåt. Förlåt för att du är arg för att jag är ett pucko och för att du måste sitta där som en jävla idiot och förlåt för att jag finns.

”Förlåt.”

Han såg snabbt på henne och sedan ner i bordet igen. Vände på sin kniv så att det klirrade i porslinet. Ljudet

skar genom deras osynliga murar. Befäste alla avstånd som någonsin funnits.

”Vet du, jag bryr mig inte. Jag orkar fan inte bry mig längre. Gör vad du vill.”

Tobias harklade sig.

”Alltid tror jag”, svarade han. ”Jag har nog alltid gjort det.”

”Jaha. Alltid. Hur blir du? Hur mår du?”

Tobias skrattade högt åt Johans kommentar.

”Hur jag blir när jag dragit en lina?”

”Ja. Blir du aggressiv? Våldsam?”

Tobias svalde skrattet. Lutade sig fram, drog med sig stolen och satte sig med bordskanten in i magen. Händerna lade han på bordet framför sig.

”Du menar om jag är så väck i pannan att jag utan problem skulle döda min brorsa?”

”Ungefär så ja.”

”Vad tror du?”